

[Landbrugsministeren.]

gen pålægger Kommissionen at fastsætte de nærmere gennemførelsesbestemmelser til denne forordning, herunder foranstaltninger, som sikrer, at producenten drager fordel af præmien. I Kommissionens gennemførelsesforordning angives producenten som den, der sidst har siddet inde med dyret før slagtingen, og som har beholdt det i en periode, som hver medlemsstat skal fastsætte. Det fremgår heraf, at de to forordninger ikke som eneste mulige administrationsform kræver, at præmiebeløbet skal udbetales direkte til landmændene som producenter, men at det kan overlades til de nationale myndigheder at udbetale præmiebeløbene til f. eks. slagtestederne, der kan stå som producenter i forordningens forstand i de tilfælde, slagtestederne har overtaget dyrene inden slagtingen. Hvor slagtestederne ikke har overtaget dyrene inden slagtingen, vil det være nødvendigt, at slagtestederne videregiver præmiebeløbene.

Da Rådet i 1974 vedtog den tidligere præmieordning, fik det ligesom nu udtryk i en Rådsforordning som en principbeslutning om bemyndigelse for medlemsstaterne til at yde en præmie til fordel for producenterne.

Min taletid er udløbet, og jeg må redegøre videre for denne indviklede sag, hvis jeg får lejlighed til det senere.

Kofoed (V):

Jeg beklager for så vidt, at ministeren ikke blev færdig med sin redegørelse, men jeg fik alligevel så meget ud af den, at jeg forstod, ministeren er meget ked af, at finansudvalget er kommet ind i denne sag. Jeg kan for så vidt give ministeren ret: det er meget beklageligt, at finansudvalget blander sig i denne sag, som det sagt på jævnt dansk reelt ikke har nogen som helst forstand på, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke finder det meget betænkeligt som ansvarlig for disse markedsordninger, at man overlader den slags sager til et udvalg, som ikke er kompetent til at tage stilling til administrationen af disse ordninger. Ville det ikke være formålstjenligt, at man havde overladt bedømmelsen af denne ordning til markedsudvalget, hvor der trods alt sidder mennesker, som har lidt begreb om disse ting? Man har indtryk af, at det, der har været medvirkende til finansudvalgets uheldige beslutning, eller det, den bærer præg af, er, at man har haft en meget stærk lobbyvirksomhed, der har påvirket finansudvalgets medlemmer i en uheldig retning.

Det, jeg mener er uheldigt, er, at man ikke kan sikre, at producenten får disse penge, og det er ministerens ansvar; der står ganske tydeligt i alle ordninger, at de skal tiltalde producenten, og man skal have en meget forkrøbet juridisk hjerne, hvis man skal finde ud af at tro på, at en producent er et slagtested. Jeg vil gerne spørge: mener ministeren, at finansudvalget er berettiget til at blande sig i EF's markedsordninger, som landbrugsministeren har ansvaret for?

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg vil godt gøre mit svar færdigt, for det er faktisk en ret omfattende og indviklet sag, som det er svært at besvare på de minutter, der er stillet til rådighed.

Det, jeg ville have sagt, hvis jeg kunne have afsluttet før, var, at ved den drøftelse om gennemførelsesbestemmelserne, som foregik i Kommissionen, blev medlemslandenes ønske fastsat således, at de ligesom gennemførelsesbestemmelserne til den nye ordning åbner mulighed for anden udbetalingsform end direkte til landmændene. Jeg finder derfor ikke, at finansudvalgets vedtagelse om ændring af præmieudbetalinen er i strid med Rådsforordningen. Rådet og Kommissionen stiller i almindelighed de enkelte medlemslande ret frit med hensyn til gennemførelse af Rådets forordninger. Det kan derfor næppe forventes, at Rådet eller Kommissionen vil gøre indsigelse over for Danmark i anledning af en udbetaling af slagtepræmierne i overensstemmelse med finansudvalgets vedtagelse.

I sit tillægsspørgsmål vil hr. Kofoed have mig til at udtale mig om, hvorvidt det er forkert at overlade den slags sager til et udvalg, som ikke er kompetent. Hr. Kofoed ved af tidligere erfaring, at en minister er folketingets tjener, og at en minister ikke kan omgøre flertalsbeslutninger truffet i dette folketing eller i finansudvalget, som har den endelige afgørelse, når det drejer sig om bevillinger. Da denne afgørelse måske nok kan anses for at være upraktisk for landbrugsministeriet, men ikke i strid med nogen regler eller vedtagelser, kan jeg ikke sige andet til spørgsmålet, end at finansudvalget